

Любен Иванов

Опровержението

Как бе стигнал дотук? На автопилот, който преди да е пилот, е ав-то-, Автомат ли съм? – трепна пилота в него, но летящата врата вече бе отлетяла зад гърба му и пак долиташе, и трябваше да се дръпне, за да...

Прелетя.

Някъде под зелен лампион светлината на чиста лампа бе свила гнездо из което като кукувичета се бутаха играчи на бiliarд – Ще те избутам! – Не, аз ще те избутам!, и за да не е чак такъв кукувичарника, из-ползваха яко сексуални посредници – бiliarдни топки и щеки. И дупки.

Въздъхна над втория сексуален пласт в контекста на ТОПКИТЕ – УЖ от слонова кост (сиреч здрави, устойчиви), а всъщност сурогат – пластмасов ерзац. Хубав, хубав символ. Ако не беше истински...

Обърна се рязко вдясно, първо главата, после все така стремително и тялото се задвижи към изумено-очакващите (мазохистично ли?) очи на сервитьорката – тук рядко се движеха стремително. Или поне стро-шаваха по нещо, щом го направят – разочарованието в погледа ѝ може-ше да се пипне, ако не го догнуся да бръкне току-гъй в окоото ѝ.

Беше му блеснало на бар-плот – една матова, нощна лагуна, по чия-то повърхност след минута би се плъзнал опровергаващо лагунната ѝ природа айсбергът на халбата. (Без айсберги в лагуните!). Дали точно това не му харесваше на ситуейшъна – опровержението?

Халбата се понесе към челото му с категоричността на касапски чук. Миг преди да се изпълни, вдигна глава от положените си на бара ръце и срещна чипоносия поглед на бармана – породисто безразличен, с шанца помежду – нахакан егоистичен сърцеед – като един друг, с който тя...

Спря пълното стъкло с леко докосване с пръст. Вдигна го пред ли-цето си и миг, преди да потопаи очи в бирата, ПРЕКЪСНА.

Отстрани беше като начеващ *Petit mal*, една кататонична нотка, ме-ко гнетяща околното. Не бе намерил по-добър начин да ВКУСИ неща-та – само Прекъсването – мига в който се очаква да продължиш – да за-отсъстваш – наред инерцията на срутилата се лавина от „трябва“, „ще“, „хайде-хайде!“ и „сега и тук“. Да, Тук, но не точно Сега. Неговият на-чин да каже: „Нищо, нищо, че съм едно нищо и че ме няма. Нищо! Всъщност ИСКАМ това и затова сега се бавя – да удължа мига и да го запомня, ДА ГО СМЕЛЯ. Да го съсипя. Иначе не бих могъл да продъл-жа.“ Нещо такова.

Не беше дишал – мирисът на бирата би развалил опровержението, което се наместваше из подсъзнанието му. Вдигна очи от съдинката с божествена пикоч и я плати.

После я остави недокосната на плота.

На улицата една свежа мисъл го настигна: Никой не би направил топки за билиард от обсидиан, нали? – биха били прекрасни до първия удар.

Старателно подмени обсидиановите си душевни опори с нови – от СЛОНОВА КОСТ.

А после с ОТСЪСТВИЕ.

КРАЙ

© Любен Иванов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/559>]